

Må barna leve med en psykopat?

Den umiddelbare foranledning til disse linjer er innleggene om psykopater i Jeg-spalten og omtalen i Altenposten 21/8 av boken «Red var min barndomsdal». Boken handler om «en mor som led av voldsomme, ukontrollerte raserianfall som kunne utløses av bagateller», om voldsbuk og redsel i hjemmet. Denne moren må, så vidt jeg skjønner, i høy grad ha vært psykopat.

Da jeg kjenner til et parallelt drama som utspiller seg idag, med en far og to mindreårige barn som de lidende, i en situasjon som synes fastlåst, vil jeg spørre om det virkelig ikke kan gjøres noe for å hindre den skade barna blir påført ved å leve på en vulkan.

Det dreier seg om en mor som i voldsomme rase-

riutbrudd, på de mest uventede tidspunkter, «gør bersek» med kastning og knusing av servise etc., så barna skriker i redsel, mens faren gjør sitt ytterste for å roe det hele ned. Hun er en hjemmets diktator. Mannen må gå på tå for å prøve å få utsatt neste anfall. Det skal så utrolig lite til før eksplosjonen kommer.

Dog ser det ut til at den direkte fysiske vold hun øver mot barna, innskrenker seg til kraftige kilevinker, av en type som nærmest er blitt akseptert i vårt samfunn inntil nokså nylig. Da synes det som om intet kan gjøres? Så vidt en legmann kan forstå, er hun psykopat. Ethvert forslag om å søke lege eller en annen rådgivning/terapi blir avvist med forakt, og skylden lagt på mann og barn.

Dette stemmer vel også med en gjengs definisjon på psykopati. Mindreverdighetskompleksen som at hun føler seg gammel fordi hun er et par år eldre enn sin mann, kan umulig være hele forklaringen.

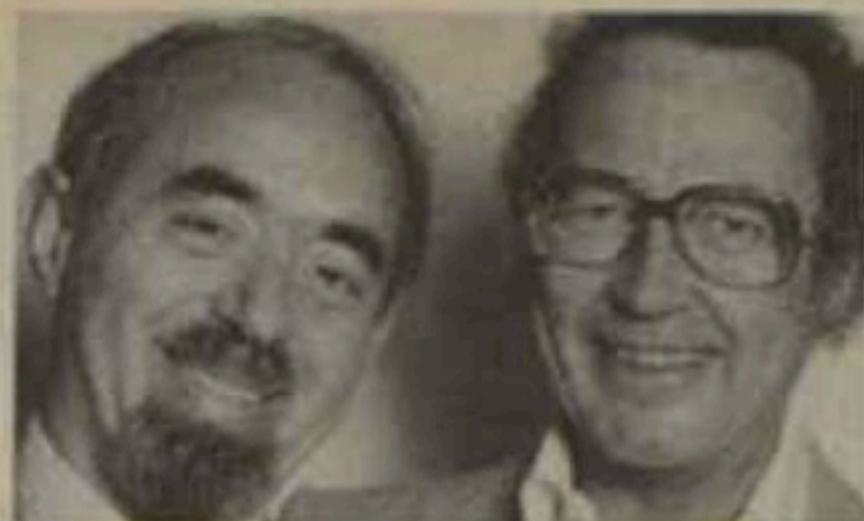
Når kvinnen er den voldelige, ville neppe en skilsmisse hjelpe? Den kunne tvertimot gjøre vondt verre ved å skille farens fra barna, slik en næværende praksis i skilsmissesaker synes å være. Men får inntrykk av at intet hjelpeapparat kan防ge opp et slikt tilfelle. Så jeg spør om problemet er uløslig, og om dramaet bare må fortsette?

Venn i villrede.

Ei trygt hjem med noenlunde stabile og trygge foreldre er det beste utgangspunkt for

Illustrasjon: Gunhild Vegge.

Berthold Grünfeld og Hans Jakob

Stang undergir ethvert spørsmål konfidensiell behandling. A-Magasinets redaksjon sender all post til dem våpenet. Bare brev under fullt navn behandles. Men det er ingen betingelse at innlegg skal brukes med fullt navn i bladet.

nevernets ansvar og plikt å gripe inn. Men barnevernet kan ikke gripe inn uten at det foreligger en melding om forholdene med en beskrivelse som er slik at det gir grunnlag for å intervenere. Men hvem vil anmelde sin brors familie, sin venns familie eller sin nabos familie til barnevernet? Vi er jo vant til å respektere privatlivets fred, og vi vil nødig bli innblander i ubehørigenheter med våre nærmeste. Vi voksne beskytter hverandre. Barna kommer i annen rekke.

Nå kan man be barnevernet om anonymitet. Det vil bli respektert om det er rimelig grunn til det. Men man har ingen absolutt garanti for anonymitet. Skulle saken ende i retten, kan barnevernets taushetsplikt bli opphevet.

De som blir kjent med omsorgssvikt eller at det foregår barnemishandling i en familie, kommer egentlig i et moralsk dilemma. Spørsmålet blir olte om man skal spare seg selv for ubehag og beskytte de voksne, eller om man skal ta barnas parti i håp om å sikre dem bedre oppvekstbetingelser.